

מרים אורית
צילומים: פוירשטיין

כנום, "הלוגה הערבית" לדיון על "הפכוכ השני"...

מרים פריש

ג. יצחק / קונצ'רטו ברחוב צדדי

לכו. שמע את רסק הפגזים ברחוב הסמוך, ממש מעבר לכלים, ויעה קרה כיסתה את מצחו: "ילדה - הרהר בחום ובהתרגשות - ילדה שלי, חדלי, הפסיקי לנגן, רדי למטה". ברם ככל שקרב והלך שמע יותר ויותר בכיור את הלחן הסוער והתוסס. ראה את עצמו עומד בחדר המדרגות ולפתע חש משל נתמוטט הבנין, בחדר המדרגות נתאבק אבק לבן ומעל לראשו שמע את הדיו של הנפץ. דומה היה עליו שלבו עמד מדפוק. אחר שב ונסתער על המדרגות, אולם אז ראה חלקי לבנים ומסגרת חלון הנושרים ומתנפצים מטה אל אבני מרצפת הרחוב. דומה שראה גם משהו שחור נושר וצונת אף הוא, משהו בדומה לכנף שחור. צנח על המדרגות והליט פניו בכף ידו, אחר נתיסח בכלי...

הנמוך שבהם עצר כפתאום ולפת בעצמה את יד רעהו. "הקשיב - אמר ברתת ובהתרגשות - הקונצ'רטו הראשון של צ'יקובסקי". השני - הגבוה יותר ובלורית ערמונית נופלת לו על מצחו, נשען על מעקה הגדר הנמוך ומלמל בהתרגשות מביין שפתיו: "הקונצ'רטו הראשון של צ'יקובסקי... הראשון של צ'יקובסקי". ניסה להציץ מבעד לחלון, אולם כל שראה היה הפסנתר שחור-הכנף וידיים המנוענעים. האצבעות הצחורות עוררו בו הגות כבדה וטמירה: "לא יתכן, מלמל, זה לא יתכן, היא איננה, היא הלכה".

...הקונצ'רטו הראשון של צ'יקובסקי. אחרוני הצלילים נמוגו כאפולולית הערב היורד והוא שמע את נקישת מכסה הפסנתר. הוא נתעורר מהזויתו והביט בחלון הפתוח אחר ראה את צלילת הנערה, כשהיא קרבה אל החלון ונשענת על אדונו. משהו חם וסוער ותוסס פרץ אל מוחו, והיכו עלע רוק יבש: "צילי - פרץ בקריאה - צילי שלי". הנערה שליד החלון נרעדה ונודקה, מחמת האפלה לא הבחינה בשרטוטי פניו, ברם חושה הפנימי לחש לה את האמת: "מי שם?" שאלה ברתת. "צילי - שב ושגא אליה - צילי שלי, זה אני, זה אני רמי". הנערה נתכופפה החוצה מבעד לחלון: "רמי - אמרה - איזה רמי?" בפתאום חש עצמו עייף ומדוכך, ואז ראה גבר הקרב אליה ומניח את כפו על שכמה: "מי שם חביבה? - שאל הגבר - אל מי את מדברת?" הנערה נפנתה והביטה בו: "מישהו קרא בשמי - אמרה - אינני יודעת מיהו". הוא רצה להתפרץ ממקומו, הפך לשאוג ולזעוק בקול, אולם חש את יד רעהו על שכמו. שוב שמע את הגבר שבחלון מדבר: "ניגנת זאת נפלא יקרה, שובי נגני זאת עוד הפעם". היא השעינה ראשה יעל חוזה: "אתה יודע שהדבר מעורר בי זכרונות עזומים". "אהה, שטויות - צחק הגבר -

בדומה לאצות המתפשטות על פני האגם השלו שבו הזכרונות להדהד בנבכי נפשו, כמבעד לצעיף ערפל אטום, זכר עליית-נג מוצנעת שבעיר ההרים הנצורה, זכר פסנתר שחור-הכנף וצחור מנוענעים, וזכר אותה, אותה שהיתה בשבילו האחת, היחידה, הנאהבת עד תום. ...הקונצ'רטו הראשון של צ'יקובסקי... אותו יום מר ונמהר כבדה ההפצה מכל אלו שקדמו לה. הוא היה פוסע ברחובות השוממים והמופגזים וידו השמאלית חבושה ונתונה במעטפת גבס. ברחובות הסמוכים היו הפגזים נופלים ומתרסקים בקול נפץ עז והוא היה הוגה בשעות בהם יהיה שרוי עמה, מביט לתוך עיניה ומאזין ללחן הענוג השופע מביין אצבעותיה. כפתאום, מבעד לרסק הפגזים שמע את הלחן התוסס, הסוער, המלא וגר דוש חדות חיים וכוח יצירה. עצר והקשיב. ברמיונו שמע את התזמורת מצטרפת ללחן ועולה וגוברת, גוברת על הכל. על נפץ הפגזים, על המורא והיאוש ועל הרעב. הקונצ'רטו הראשון של צ'יקובסקי... היא מטורפת - הרהר בחמימות ובחיבה גוברת - מסביב מוחת הורס והיא מנגנת. דמה שהבין את פשר ניגנתה, את פשר לגלוגה לפצצות ולפגזים, שהרי ניגנה יצירת בנין ויצירה שבה חדות חיים! "אני אוהבך ילדה שלי" - שב והרהר - אני אוהבך". כפתאום חש שהפגזים נופלים בס' מוך וחרדה תקפתה, נחפו והחיש מה-

לא נאה לאשה נשואה להרהר בכגון אליו. "אנגן משהו אחר, טוב?" אמרה בתחינה. הגבר אחז בכתפה: "אני אוהב את מה שנגנת, נגני זאת עוד פעם". טרם שנפנתה ללכת שבה והביטה החוצה, אולם כל שראתה היו צלליות של שניים שנדמו כחיילים בבגדי החאי-קי שעל גופם אחר חזרה ופסעה פנימה אל תוך החדר. "בוא רמי - אמר הנמוך - אין לנו מה לעשות כאן". עדיין היה רמי מביט בחלון אחר שמע את הלחן שב ובוקע: "אני האשם - אמר חרש - אין האשם אלא ביי". "אתה?" "כן, יכולתי להאמין שהיא נהרגה, מדוע לא האמנתי שרק נפצעה, או שמר אומת לא אירע לה, מדוע? מדוע?" "זה מאוחר רמי - אמר הנמוך - זה מאוחר מדי". הגבר שעמד ליד החלון וצפה החור-

צה ראה אותם ניתקים מאצל הגדר והולכים לעבר הרחוב הראשי והמואר, אחר ראה אותם שעה שעברו בתחומי האור ששפע מעם פנס הרחוב. הוא פנה לאחור בחיוך: "יש לך הצלחה חביבה, - שני חיילים עמדו כאן כל העת והואינו לנגינתך". אצבעותיה חדלו מלרפרף על פני המנוענעים וכתפיה הרטיטו: "שני חיילים? - אמרה - שני חיילים?" "כן - אמר הגבר - אחת מהם קיטע". היא קמה ממקומה והוא ראה שפניה חיוורות כסיד: "איזה? - אמרה - הגבוה או השני?" "הוא הביט בה בפליאה כלשהי: "הגבוה - אמר - אבל איך ידעת שהיו שם אחד גבוה ואחד נמוך". תחת להשיב לו שבה וצנחה על השרפרף העגול וראשה צנח בככי על גבי המנוענעים, אקורד צלילים נכאים ונוגנים נתפשט והדהד בחלל.

גורן

רשימות קטנות מהבירה הגדולה

א. כרטיס כניסה למלכות השמיים
אינה עושה רושם של בלתי שפויה אלמלא תוכן דבריה. ובכן: כשם שהגוף הוא ארצי ונמשך כלפי מטה, לאומה, הרי שהנשמה אלוהית היא ומשיכתה כלפי מעלה, השמימה, ומ' שום כך: כשם שקיימת תורת הגרמי וטציה, קיימת תורת המגנט הנפשי. בבקשה אדוני, כרטיס כניסה אחז למלכות השמיים, מלכות שלמה - שולמית, המחר 20 פרוטה. טיפיים - ירושלים, רחוב עזה.
תודה אדוני, עם קנותך כרטיס זה מובטחת לך חברות כבוד במלכות השמיים. מלכות שלמה-שולמית, מלכות האהבה.
תודה אדוני, ליל מנוחה.
שיער אפור, מצח חרוט קמטים, עייניים עמוקות ואפלות, היא יוצאת כשם שבאה, דבר אחד השאירה - כרטיס כניסה למלכות השמיים.
היא מטורפת.
שני משויב, כן, אני יודע.
ובכן מטורפת.
האמנם? ומי הוא זה שקבל את המתיצות בין טירוף וצלילות הדעת!?

ב. מוסיקה טובה
מוסיקה טובה? למה? בשביל מי ולשם מה?
הבשביל אלו השרויים בכאן? בה, ושמא בכל זאת?
מדי ערב בערבו הוא נכנס פנימה, מסיר מעילו, צופה במבט מבטל בקהל המסובים ויושב אל המנוענעים, ושמא בכל זאת יצירה קלאסית... אדוני?
"אינני קליינע נכט מיוזיק".
באולם מתמרים עניני עשן, אירה דחושה ומעובה. קטעי ויכוח, מצהלות צחוק ולגימות קולניות מספיקהפה. יצירה קלאסית - "אינני קליינע נכט מיוזיק".
תודה אדוני, נהייתי מאד. הוא מביט בך ואתה נבור. שניכם מבינים - אין כל צורך לשקר רק משום שחוקי החברה קבעו כך.
ליל מנוחה אדוני.
לילה טוב.

ג. טכניקה מודרנית
הביאו לכאן מכונית פלאים אמריקנית. מלמעלה תוחבים בעק, ומלמטה יוצא כעך מטוגן עגלגל וטעים לחך. מחירו - 12 פרוטה.

(המשך בעמוד 16)